

Радой Ралин
Словенката

Аз мислех си, че никога отново
след битките, след дългата война
не ще забие туй сърце сурово
пред погледа на някаква жена.

Но ето, аз попаднах в град готичен,
словенски град, разграбен, разрушен.
Но ето, аз съзрях едно момиче
и завървах подире му смутен.

И сякаш всичко в мен се преобърна,
и сякаш вече нямаше война,
и пак животът мирен бе се върнал:
пред мен стоеше чудната жена.

Тя бе една такава снажна, здрава,
словенска самородна красота!
В очите и шумеше буйно Драва,
косите и – хайдинските жита.

Но нямах време да мечтая само!
Нали на път ще бъдем утре пак?
И спрях я. Заговорих я... И двама
по улиците скитахме до мрак...

Разказвах и за моята България
и исках да я вода у дома.
Тя смееше се само и не вярваше...
И все пак ме целуваше сама.

Тя знаеше: България далеч е...
Не се напуска лесно роден кът...
Ще си останем само с тази вечер,
а аз ще си поема своя път.

И утре, щом потегли ешелонът
по чужди градове, далеч отгук,
тя може би за мен сълзи ще рони,
а може би ще се целува с друг.

Със спомени съм пълен от войната.

Един от тях остава светъл, чист.
Словения... Градчето непознато...
Словенката със чудните очи.

1945

КРАЙ

© 1945 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5844>]